

A szép szerep az, drága társunk,
 Hogy életed teljesen éld,
 S ha le is törik a veséd,
 Az egészre csak rá se rántsunk.

Somlyó György fordítása

Bán Zoltán András

HÖLGYSZONÁTA (IV)

5. Egy bejzliben – Aztán Olgánál – Tándelei

Robert a folytatásban – mert kétségkívül már a kidolgozás („Durchführung”) volt ez, mi több, a finálé kezdete – rájött, hogy a szavak zavarják a gondolkodásban, következésképp a kidolgozásban is. Ezért elgondolta, hogyan lehetne szavak nélkül gondolkodni, de úgy elmerült gondolataiban, hogy később el sem tudta gondolni, hogyan kerekedtek fel Olgával a parkban, és miként indultak el a városba – ráadásul Olgát, mint hamarosan kiderült, egészen másként hívták a valóságban, ám Robert Wolfgang néven mutatkozott be, így aztán nem sérült az álnevek képzeletbeli rendszere. Azt ugyancsak eltitkolták egymás elől, hogy magyarok; Robert szándékosan, Olgáról nem tudni, miért. Egyébként sem sokat beszélgettek. Némán és véletlenszerűen kapcsolódott egymáshoz a parkbeli két test. Kurz und gut: Annyi bizonyosnak látszik, hogy mintegy karonfogva indultak el a Volksgartenből; Robertnek ekkor tűnt fel Olga kissé vonszolt, széttett lábú járása. Ezzel a vonszolva haladással jutottak ki a zöldből, vettek búcsút a zeneköltőszobroktól, de nem a Ring, hanem a Hauptstrasse irányába fordultak, át a Bécs-patakokcán, miközben a mocskos víz a következő szavakat mosta bele barátunk füljárataiba: „Wiener seid froh!”, amire Robert csakis azt dalolhatta: „Oho, wieso?” Ha valaki távolabbról nézte volna őket, bizonyára elcsodálkozik ezen a hevenyészve összefércelt párocskán. De – Robert legalábbis így gondolta – nem nézte őket senki. Az ábrázolásnak ez a síkja elmaradt ezúttal. Végigvonszolódtak valami forgalmas főutcán – az egyik sarkon a Tritonus vonósnégyes felléptét hirdető plakát rázkódott a könnyű szélben; aztán betértek egy mellékutcába, legyen, mondjuk, a Girardigasse –, fölhaladtak egy emeletnyi lépcsőt, így hamarosan elérték Olga nyilvánvaló úti célját. Ha jól írom, akkor most egy első emeleti bejzliben ültek, Olga bécsi szeletet kért a nyilvánvalóan ismerős bejzlisnőtől, Robert csak bort; igaz, hamarosan újdonsült barátjánője előtt is harmatozott egy negyedliternyi zöld veltelini az asztalra kiterített koták mellett.

Ez jól kezdődik. Noha már a folytatás.

Gondolta Robert.

A zöld veltelini valójában sárga. Mustsárga, mondhatni.

Gondolta Wolfgang maszkjában Robert.

Gondolta Robert Wolfgang álarcában. De mivel csakis ő tudott az inkognitóról, ál-

arc volt-e az valóban? – kérdem most én, noha Robert sem kérdezhetné találobban. Hiszen Olgának, akinek természetesen én adtam ezt az álnevet, tökéletesen mindegy lehetett, gondolta Robert, hogy őt, mármint Robertet, hogyan hívják valójában. Az inkognitóban, írja valahol a Filozófus, a személyiség csak mintegy dereng. És Robert úgy érzi, e pillanatban ő csak mintegy tompított lánggal ég, ráadásul ily létmódban is kívülről látja önmagát, önmaga fölött lebeg, ahogy szintén a Filozófus írja az inkognitós személyiségről. Mint egy filmben. Örült az inkognitónak, megtalálta magát benne. Mert miközben Robert valóban csak derengett, ezzel egyidejűleg Wolfgang fölragyogott. Robert látja fölülről önmagát – önmaga fölizzott dublőrjét –, ahogy a kissé vonszolt járású, ingakeblű Olgával belép az első emeleti, harciasan hűgyszagú, kockás terítés bejzlibe; látja, hogy odakormányozza a sarokasztalhoz, látja és hallja, amint a rakott szoknyás, kövér kellernő („Wirtin”) bécsi rémdialektusban fölveszi a rendelést, látja a többi asztalnál evő és ivó, fölületesen odacsodázott embereket – ezúttal egyetlen ismerőst sem lát közöttük. És látott Robert még más is: az egyik asztalnál egy magányos japán buzgón jegyzetelt. Limonádéja mellett két vaskos szótár hevert. Ha Robert megfogott valamit az asztalon, a japánka azonnal a szótárjaihoz nyúlt. Robert rávigyorgott, a japán pedig a szótárakhoz kapott. Robert remélte, hogy a vigyor megtalálható bennük. (*Kennst du mich?*) Rágyújtott egy cigarettára. A japán a szótárhoz nyúlt.

Olga mohón eszik. Ebben a műveletben a legkevésbé sem zavarja gyökérgumós bal keze. Buzgón eszik, fogalmazom most meg Robert szavaival. Megremeg a keble. Robertnek feltűnt, hogy milyen ragyogóak a nő fogai. Ingaként – tömött fűrtként! – libbent meg Olga keble, gyorsan kikapcsolt egy gombot feszülő blúzán. Most Wolfgangon volt a fölhevülés sora. Tehát azt képzelem, hogy fölhevült, szája kicserepesedett egy kissé. Belekortyolt a zöld veltelinibe. Régebben Meursault-t ittam. Most örülök, ha ezt kifizetem. Lassan már fordítást sem kapok. Néhány recenzió, és más semmi. Nem baj, ha nem futja a pénzből, zálogba csapom az órámat a kellernőnél. Végül is tanultam valamit apámtól. Zálogba csapott órák tucatjai az operaklubban; adakozó büfésnők – anyám. Újabb cigaretta után kutatott zakózsebében, ujjai félrekotorták Robert zsebpi-szokban fürdő gyógyszeres kapszuláit.

Ez jól kezdődik, gondolom.

Mit keresek én itt voltaképpen? Lehet, hogy végképp elbukom itt. Valami sötét liftben utazom a föld alá, a hullaszappant termelő friss hullák közé.

Gondolkozni kell.

Délután próba. Fellépőruhában.

Most eszembe jut, hogy Robert hajnalban megleste Charlotte szekrényében a szépen aláomló mályvaszín köntösöket. Rajtaütött a ruhákon. Lecsapott a vadonatúj („brandneu”) fellépőruhákra. Már látta is Edithát a Minoritenkirchében a mályvaszín ruhában. Oldalt áll, szokása szerint a nézőknek balra, előre-hátra ing éneklés közben. Ring a zene támasztotta szélben; elrepülne, ha nem kapaszkodna bele a kezében tartott kottába. „Ha... akkor..., ha... akkor...”, visongták barátunk fejében a csodamadarak. Robert arcát mohón beletemette az egyik ruha kivágásába. Még illattalanul libgett a puha anyag. Nőszagtalan. Nem vallok be semmit. Nem öltem meg az apámat. A világrend melletttem szól. Noha makacsul hallgat. Nem öltem meg az apámat a taknyos esőben, bár annyi igaz, hogy magamhoz vettem a zakójába varrt háromszáz dollárt. Már halott volt, amikor a nadrágzsebembe gyűrtem a pénzt. Apám nyitott szemét előntötte az eső, ha jól emlékszem. Habzott körülöttünk a sár.

Körülnézett a bejzliben. Az ablakokban plüssből meg mindenféle más csodaanyagból készített állatkákat helyezett el az alkotókedvű kocsmatulajdonos, alvó kutyákat,

kackiás tollazatú kakasokat. Tyúkanyó költött a póknyomos sarokablakban. Nyuszi út a műfűben, arcába belebégetett a poros karácsonyi báránka. Robert és Olga a tollkoszlott tyúkokcska társaságában foglalt helyet. Sarokasztal volt, barátunk – ha kisé főlegyenesedett – lelátott az utcára.

Emberek nyüzsgöttek odalent, tették a dolgukat ebédidejükben. Járásuk határozottabb a szokásosnál, ételcélok felé tartottak, különféle csemegés, gyümölcsös zacskókat lóbáltak a karok. „Brotzeit, Leberkäse, Knackwurst”, gondolja Robert viszolygva. Ilyenkor többnyire párosával, hármásával közlekedtek az emberek. Valószínűleg ebédidőt vett ki a diktálócsapat is, gondolhatja Robert. Velük mentek a kiegészítendő félmondattáikkal tündöklő csodamadaraik is, az ablakban darvadozó kitömötték nem számítanak. Csend támadt az agyban, remélhetőleg több mint félóráig. Robert megnyugodott. Most egyetlen ismerőst sem látott a bejzliablak alatt kolbászsiros kézzel promenádózó halottak között. Persze, hiszen Wolfgang vagyok, gondolja vihogva Robert. Rajtam kívül nem ismer senki. Az apám sem ismerne rám. Majdnem fölnevet. De aztán inkább belekortyol a sárgászöld karcosba. (Régebben Berlinben bezzeg Meursault-t ittam Charlottéval.) Eszébe jut, hogy a bejáratnál vendégszobákat hirdett egy lombzöldre zománcozott tábla. Gót betűk, kedélyhangulat. (*Vergnügungszug-Schnell-Polka.*) Robert hirtelen valami filléres rémregényt fantáziált e szobák mélyére, mosúszos nőillattal odacsalt, aztán pedig saját nadrágtartójukkal megfojtott, kifosztott férfi áldozatokat, beásott hullákat a tapéta mögé. Lehetséges lenne, gondolja a Wolfgang maszkjában bécsiesen kvaterkázó Robert, hogy ez a lompos felszolgálónő részese a Volksgarten padján indult összeesküvésnek, lehetséges, hogy a vínersnicli voltaképpen rendelésbe burkolt jelszó, melynek célja, hogy jelezze: előkészíthető a Robert lemészárlására leginkább megfelelő vendégszoba? Lehetséges, hogy e filléres komplot mögött voltaképpen Editha ördögi és Charlotte éteri alakja áll? De hát egy ilyen összeszűrés (*Alliance-Marsch*) kizárólag Robert, nem pedig Wolfgang ellen irányulhat, gondolja a vele szemben falatozó Olga szőlőfürtként incselgő keblét figyelve Robert. Wolfgangnak semmi félnivalója ebben a barátságos bejzliben. Olga még azt sem tudta, hogy magyar vagyok. Vagy ha igen, nem mutatta. Németül beszélgettünk mindeddig. Csak az okozott nagy kint, hogy a nő tegezte Robertet, aki ebben megint a förtelmes magyar világ hánytató emlékét látta. Németül ragyogóan lehet magázódní, ezért is szerette ezt a nyelvet. A magyaros, rögtöni tegeződés fölkaavarta a gyomrát. De Olga nem sokat beszélt, és az is igaz, hogy mondatai inkább valami általános hallgatóságnak szóltak. Belebeszélt a kocsmagözös levegőbe. „Jó itt az apfelstrudli.” Nem Roberthez szólt közvetlenül. Barátunk nemigen figyelt Olgára, inkább a kocsmát tanulmányozta. Apját nem látta a vendégek között. Az egyik falon hatalmas üvegtáblában a *Lied vom Weim* című költeményt tette közszemlére az alkotó szellemű tulajdonos: játszi keblű, múlt századi lányka dús szőlőfürtöt emelt az arca elé. Dalolt a bor, és dalolt a kebel. (Olga fekete lábkarma hallgatott.)

Volt-e bármiféle kapcsolat e két nőcike között? – ez lett most Robert egyik égető kérdése. Lehetett-e bármiféle viszonylat egyáltalán? Hiszen az egyik már régen hullaszappanosodott, és csak a fényképen kebleskedett, míg a másik, Olga kétségkívül frissebb halottnak látszott. Hogy odacsodázott hullá volt ő is (*Diabolin-Polka*), abban Robert egy pillanatig sem kételkedett. Wolfgangot meg a legkevésbé sem érdekelte, melyik sírból mászott elő a kátrányhajzatú cicalány. Volt tehát értelme az inkognitósdinak.

Egyébként – gondolja Robert – Olga valóban zongoratanárnő. Ez világosan kiderült egy elejtett megjegyzéséből. Robert – *seltam genug!* – egy nagyobb számítógépes cég elemzőjének vallotta magát. De ez a legkevésbé sem érdekelte éhes barátnőjét.

Csak a citromdíszes snicli, az libbentette súlyos fürtként keblét. Ha csalinó volt valóban, akkor ragyogóan tette a dolgát, mert miként a Filozófus írja, azt tapasztalhatjuk, hogy az állatokat gyakran megtévesztik a különféle csalétek, és a kisebb bajok elkerülése miatt a nagyobbakba vetjük magunkat. Ezért használnunk kell eszünket és tapasztalatainkat. Stb. Ugyan mit érdekelte most e betanult verkleibölcelet Robertet? Neki tetszett e csalétek. Állat volt most barátunk. Ha, akkor. A részeg állapotban leledző egyén nem érdemel más bánásmódot, mint az állat; ételekkel és szeszes italokkal túlterhelten bizonyos ideig megbénul a képessége olyan cselekedetekre, amelyekhez az erői használatában tanúsítandó jártasságra és megfontoltságra van szükség. Nem lehet vita tárgya, hogy ebben az állapotban megsérti önmaga iránti kötelességét. Az ital csábító ereje abban rejlik, hogy átmenetileg soha nem álmodott boldogságot és gondtalanságot idéz elő, sőt akár az erő képzetét is kelti – szötte tovább a szószátyár Filozófus.

Roppant merevedése támadt. Egy pillanatra attól félt, a feszülő hús kipattan az asztalra, és vad dobszólót ver ki a kockás terítőn, miközben a poharak és a tányérok csörömpölve hullanak a földre. (*Schwungräder.*) Rég nem érzett hasonlót. Aligha kétséges, hogy az ital most az erő képzetét keltette. (Boldogság nem jelentkezett.) Robert úgy emlékezett, nagyjából két éve végleg kiköltözött felesége ágyából, azóta egy zöld bőrdíványon hált igénytelen dolgozókamrájában. Ott írt és gondolkodott; néha belelapozott a Johann Strauss-műjegyzékbe – „Denkzwang und Schreibzwang”. Ma reggel is a zöld díványról indult a Volksgartenbe; felesége, Robert úgy tudta, Marinával osztotta meg a hitvesi ágyat. Hallotta, amikor az orosz szépség hazatért éjjel, egymásba botlottak a konyhában; Robert rávigyorgott az esőillatú nőre, mert világosan elképzelte, mit művelt bent a városban attól kezdve, hogy elviharzott a küldönctaxival. Robert képzeletében a taxit Jean-Paul küldte; igen, Robert most úgy képzelet, hogy Marina a férjével, Jean-Paullal találkozott egy szállodában, noha Charlotténak álnokul Guillaume-nak hazudta a férjét. A szállodában Jean-Paul és Marina megnézte a Párizsban készült videót. Jean-Paul büszkén mutogatta a képeket. Robert most képtelen visszaemlékezni, vajon Marina vagy a Cécile-szajha viselte-e a fekete álarcot. Annyit tud, hogy Marina és férje élvezett. Többször is lejátszották a szalagot. Élveznek ezek mindent. De Robert most képtelen a pontosabb képzelődésre. Úgy dönt, majd később gondolja el szemléletesebben a szállodai jelenetet. Most Olga felé fordul merevedésével.

Talán a bor okozza, gondolja Robert. Talán ez az idióta helyzet. (Délután próba.) Talán Wolfgang miatt van ez a felhajtás, gondolja Robert. Nekem már nincsenek vágyaim, Wolfgang viszont tette kész. Ez a gondolat megnyugtatja. Annyi bizonyos, írja a Filozófus, hogy a bor gőzei hirtelen bejutva a vérbe, a szívből fölszállnak az agyba, ahol szellemekké alakulnak át, amelyek – lévén erősebbek és bőségesebbek az egyébként ott föllelhetőknél – külön-külön furcsa módon képesek megmozgatni a testet. Úgyhogy az összes mozgás, melyet az akaratunk hozzájárulása nélkül végzünk (amint az gyakran geszic, amikor lélegzünk, járunk, eszünk, iszunk, végeredményben minden olyan tevékenység során, amely közös bennünk az állatokkal), csak végtagjaink alkatától, valamint annak a mozgásnak az irányától függ, melyet a szív boros hője által fölizgatott szellemek természetüknél fogva az agyban, az idegekben és az izmokban követnek. Sebaj, gondolta Robert. Wolfgang teste a boros hőtől fölizgatva különféle furcsa mozgásokat végzett, tapasztalta Robert. Most hirtelen testies, állatias lett minden: szagolható, fogható, szopható, nyálható. Megint eszébe jutott egy Filozófus, aki szerint, ha egy világotatót megkérdenének, mi a legcsúnyább a világon, akkor az bizonyára az emberi arcot nevezné meg. Igazat adott neki. A bejzlis arcokra kiült a

testek bágyadt halálraítéltsége. Ki tudja, hányadik agyonhasznált sírküjből másztak ki ezek a makacs menthetetlenek? Elnézte a bejzliben ezeket a knédliarcú, önelégült dominózókat, hurkaujjú snapszlizókat, számárhasú máriásbajnokokat, ragacos fogsorú zabálószerkezeteket, buta ülepű folyamatos vécére járókat, két lábra fölegyenesedett bélrendszereket, és elfogta az iszonyat. Ó, mennyire megvetette most Istent, aki csak ilyen förtelmes arcok előállítására képes, csak velük érzi magát biztonságban, tőle, Roberttől pedig retteg. És elfogta az öngyűlölet ezzel egyidejűleg. Utálta magát, és ez az iszonyat egyszerre volt testi és szellemi természetű. Utálta izzadékony ujjait, utálta a zsírt szaporán termelő hajhagymáit, utálta dohányzástól elsárgult fogsorát, utálta természeti csapásként támadt merevedését, utálom rosszul kitörölt seggemet, utálom majdnem hatvan, fölöslegesen lepergetett életéveimet, utálom félresikerült regényterveimet, utálom egész múltamat, jelenemet – jövőre pedig semmi jót nem jósolhatott magának. Zárt intézetben való elhelyezésem küszöbönáll. Eszébe jutott Charlotte, a kis zöld kígyó: „fömládozom magam, mielőtt még fömládoznának”. Eszébe jutott felesége régi levele a Sperlből. Mennyire rá vallott, hogy háromszorosan is paráznának vallotta magát, holott az én karomban vesztette el a szüzességét. Charlotte, kedvesem. Mit keresek ebben az undorkocsmában, egy sístergő lábkarjú zongoratanárnő társaságában, miközben egyre csak azon töröm a fejem, megengedi-e majd, hogy seggbe basszam. Délután próba. *Brumas est mort*. Ha, akkor. Ha együtt vannak, akkor Editha mit enged meg Georgnak? Ha iszom még egyet, akkor összeroppanok. *Homo miserabilis*.

Végignéz a bejzli közönségén. Lehetséges, gondolja hirtelen, hogy órá, Robertre hárul a Teremtés kudarcának kiigazítása? Lehetséges lenne, hogy ő és Editha mintegy második Ádám és Évaként arra rendeltettek, hogy húsup nedveit összefolyatva létrehozzák az új, az immár szép és nemes arcú emberiséget? Lehetséges, hogy ez a küldetésünk ezen az Isten által végletekig elállatiasított Földön? Lehetséges volna, hogy Isten fölmerte mindezt, és éppen ezért retteg tőlem?! Lehetséges volna, hogy a komplett éppen ezért szövődik ellenem, és a Georg-fetregésbe keveredett Editha nem más, mint egyike Isten megtévesztettjeinek? Lehetséges, hogy valójában az Apát akarta választani, és csupán Isten ravasz cselvetése révén választotta mégis a Fiút? Lehetséges, hogy Isten szándékosan gonosz? Igen, gondolja Robert, miközben rendel még egy fél litert, igen, gondolja, miközben tölt magának és a kátrányhajú Olgának, igen, gondolom, mindez fölöttébb lehetséges és elgondolható. (Mindamelltt Istent mégsem lőhetem agyon.)

Régebben persze Meursault-t ittam, Berlinben is, amikor először ültem egy asztalnál Charlottéval. Összeharapja a száját; a felesége emléke könnyeket csal a szemembe. Milyen meghatóan borozott a régi lány, hamuszőke („strohblond”), hosszú fürtjeivel, nemesen formált német koponyájával, skót kockás szoknyában, fehér blúzban, sziszegő fekete selyemharisnyában. Kócsagszuklójával mily szívábemarkolóan rebbetette szájához a borospotharát. Kifestette a szemét amúgy nagyvilágiasra. Még sosem ivott Meursault-t. Becsípött egy picit. Nedvesen fénylett a fogsora.

Ellopta a tollamat. Azt hitte, nem veszem észre. Azzal írta a levélkéjét, még ma is világosan emlékszem az elejére. *Úgy döntöttem, hogy írok egy levelet Magának, és – nevéssen! – még a megszólításig se jutottam. Talán már nem is emlékszik rám, és tolakodásnak véli ezt az egészet*. Dehogynem emlékeztem, inkább azon csodálkoztam, hogy ennyi ideig várt a jelentkezéssel. Hiszen nyilvánvaló volt, hogy már Berlinben nyakig szerelmes volt, persze nem belém, hanem abba a gondolatba, hogy megmenthet. Apakomplexus, mi más. Egyébként talán valóban rászorultam az istápolásra. Magányos voltam akkoriban. Má-

sodik regénytervem is meghiúsult. Rájöttem, hogy csak magyarul tudnék írni, ez viszont iszonyattal töltött el. *Beethovens Neffe* – magyarul. Nem. És magányos volt a kis-asszonyka is: *fölszív a lepedő*, ezt írta hangzatosan. Magányosak voltunk mindketten. Ha létezik apakomplexus, miért ne létezhetne lánykomplexus is? Ha Charlotte apára vágyott, én, gondolja most el Robert, miért ne vágyhattam volna egy lánygyermekre? Úgy képzelem, ez korántsem lehetetlen. Eduard és Otilie szerelmét vajon nem ez táplálta-e? („Die Wahlverwandschaften als Vater- und Tochterkomplex” – egy ilyen esszével talán visszatérhetnék az irodalmi világba.) Robert úgy véli, ez a legkevésbé sem képzelenség. És feltehetően így gondolom én magam is.

Aztán Bécsben nem kaptunk Meursault-t, a Sperlben nem tartottak ilyesmit. Be kellett érniük a Chablis-val. Vagy Montagny volt? Nem emlékszem. Majdnem húsz éve éltem itt, és még nem jártam a Sperlben. Neki, a későbbi feleségemnek köszönhetem ezt a kávéházat is. Ugyancsak Charlotte, a kislányom hívta fel a figyelmemet a márvány falikútra. Együtt mostunk kezét benne, persze ez már a második konyak után történt. Csorgott a víz összekulcsolódott ujjainkra. Kicsit becsíptünk. Húsított a víz. A pincérnő csak mosolygott. Szilveszter volt, az ördögbe is. Valaki Schubertet klimpírozott a pianínón. *Moments musicaux*. Aztán persze jött a Császárkeringő meg a Denevér-nyitány. És a megdönthetetlen bölcsesség: „Glücklich ist, wer vergisst, was nicht mehr zu ändern ist.”

De ezt mi már csak az ajtóból hallottuk. Rohantunk ki az utcára, apa és lánya, ki a papírtrombitaszóba. Esett hó? Már nem emlékszem. Meg kell majd kérdeznem Charlottét. Bizonyára emlékszik a kicsi lányka. Aztán rohanvást be az egyetemi klubba, be a művampok, műarszlánok közé, egzisztencialista arccal várva a szenzációnak ígérkező Auer-performance-re; meghallgatni a száztagú metronómzenekart: *Poème symphonique*. Auer magyar, de én nem akartam vele magyarul beszélgetni. A forradalom után szökött át a határon. Apa nélkül, ha jól sejtem. Döbbenetes volt, belépett a zsúfolt terembe, és egyetlen pillantásával regisztrálta, hogy 100 helyett tévedésből csak 99 metronómot állítottak fel a megadott ábrája szerint. (Charlotte azt állította, hogy Auernak ehhez csak az utolsó két sort kellett megszámolnia. Lehet.) Hogy üvöltött az ősz bohóc: „Österreichische Schlamperei! Neunundneunzig statt hundert! Sie wollen mein Werk, mein Jahrhundertwerk abschlachten! Absichtlich abschlachten!” Aztán magyarul is odadörmögte: „Sznob bagázs!” Az előadás persze elmaradt; képtelenség volt még egy Altschuller-féle metronómot előkeríteni a szilveszteri városban, a kaján Auer persze ragaszkodott ehhez a márkához. Charlotte szerint örült a kravallnak, ez növelte legendáját. Lehet.

Éjfél előtt taxival érkezünk Charlotte házába; kibontott egy pezsgőt a nagybácsi székében. Nem, ha jól emlékszem, abban a székben én ültem; a nemes német lány velem szemben a díványon foglalt helyet. Várakozott. Szűzen, mint néhány hét múlva kiderült. Idéztem neki a Költőt: A szeretkezés szétzúzza a szépséget, legszebb az azt megelőző pillanat. Menekülés volt ez, mi tagadás; kiütkeresés, gondolta később Robert. (És Charlotte feltehetően ugyancsak így gondolta. De ő már akkor éjjel.) Csendben vártuk be az éjfélt. Homlokon csókoltam, aztán kiléptem az utcára. Eláradt bennem a lányka személyének költészete. Az ajtóban még megcsókoltam a szemhéját. Most mégis úgy képzelem, hogy hó borította az utakat.

„És egyre borzalmasabban viselkedik, mert ki akar túrni a lakásból, hogy végre nyugton lehessen a kurvájával, pedig alig tizenhat éves, tönkretette a kezemet is. amivel a kenyeret kerestem, az ő kenyerét is többek között”, hallatszik a poharak közül a kissé éneklő karattyolás, és ekkor Robert, nem Wolfgang, rádöbben, hogy valószínű-

leg már percek óta közvetlenül felé irányulnak a mondatok. Nem, ezúttal – ez talán megnyugtató? – nem a köröm beszél, Olga borfényes ajkából másznak elő a szavak. Olykor csorognak, olykor spriccelnek – bele egyenesen Robert arcába. Miközben a dirndlis bejzlisné prolikézzel odacsapja az asztalra a vaníliaszószos apfelstrudlit, Robert dermedten hallja, hogy Olga folyamatosan beszél, tévedhetetlenül magyaros zenével, noha csaknem tökéletes kiejtéssel („fast akzentfrei”). „Igen, mert belevezetett valami villanyt a lábamba, villanydrótot kötött az egyik lábamba, és akkor megrázott, amikor főztem, és megbénult két ujjam, de szerencsére még tudok azért tanítani, mert mégiscsak a fiam és akkor is hiányzik hogyha ilyen gonosz mert az a magyar cigány kurvája beszél rá hogy a múltkor is befűrészelte az egyik szék lábát persze nem tudtam és ráültem és lezuhantam a földre máskor meg gombostűt tettem az ágyamba összeszurkáltam magam már két napja nem láttam és nagyon hiányzik nem tudok csinálni semmit teljesen kétségbe vagyok esve nem tudom hol lehet még egy üzenetet sem hagyott azt akarja hogy teljesen megbolonduljak két napja még csak nem is üzent...” – hallgatja Robert a vartyogást, és arra gondol, bár sötétedne el az ég, bár zsírosodnának fröccsenésig a felhők, bár csapna le valami bádogszín zivatar a városra. Mi sem egyszerűbb ennél. Hiszen jól tudom, hogy az időjárás bizonyos fokig az *én* gondolkodásomtól függ. Kinéz az ablakon, némi szél támad, meglibbennek a függönyök. Még több léghuzatot, több szelet, zúgjon a világ, gondolja Robert, röptüljenek fel az asztalokról a szalvéták, a kártyák, csörrenjenek meg a poharak. A levegőfonatok megsűrűsödnek, fekete lesz az ég, a felhők zsírosan töppednek a város fölött. Olga ijedten néz Robert szemébe, aztán ki az ablakon. Vajon meglátta-e az összefüggést? Oldok és kötök, gondolja Robert. Fenséges Esz-dúrban jártatta körül imperatori tekintetét a kedélyes osztrák kocsmában, mely a Zeneteoretikus szerint az Istennel való bizalmas beszélgetés hangneme, ahol is a három *b* előjegyzés a szent triáoszt fejezi ki. Robert képzeletben most hatalmasra nő, ereje túlhabzik; látja, amint Isten szepelve menekül birodalma galambszaros hátsó udvarába. Már ömlik, a víz rálöttyen az ablakban kotló tyúkanyóra. Báránka béget az esőben. Még egy bort. (Robert hallja, hogy szörcsögve-harákolva, székeiket tologatva visszatelepül agyába a diktálógárda. Vajon hol tart most Editha? Lassan majd megérkeznek a képek. És megjön majd Guillaume és Charlotte közös képe is a szállodai ágyon. Rajta, diktálóhuszárok! *Nur fort!*) Jön az álamerülés mámora, jön a mocokban hempergőzés kéje. Hamarosan majd útnak indulunk, gondolja Robert; Olga, úgy képezem, nem lakik messze. Gyalog megyünk, remélem. Wolfgang hamarosan útnak indul Olgával, aki valahol a közelben lakik föltehetően. Gyalog, összeölelkezve vágnak majd neki az útnak.

A zongoratanárnő tovább vartyog a fiáról. Robertnek eszébe jut, hogy a Filozófus szerint létezik az Irtózatból eredő Vágyakozás, hiszen az Irtózat a természet rendése szerint valamely hirtelen és váratlan halált ábrázol, úgyhogy: bár olykor csak egy kis féreg érintése vagy egy megremegő levél zizzenése vagy ugyanennek az árnyéka kelt bennünk Irtózatot, mégis eleinte akkora megrettenés vesz erőt rajtunk, mintha nyilvánvaló életveszély nyúlna meg a lábunk előtt. És ez hirtelen oly nyugtalanságot kelt, amely arra viszi a lelket, hogy minden erejével a jelenvaló pillanatnyi rossz elkerülésére törekedjék, és kivonja magát a pillanatnyi borzalomból. Ezt az Irtózatból eredő Vágyat nevezik többnyire Menekülésnek vagy Kiútkeresésnek.

Am Robert most másként érzett, ha kissé tovább gondolta helyzetét. Mert Wolfgang vágya, noha irtózatból eredt, ám ez a legkevésbé sem készítette menekülésre vagy kiútkeresésre, inkább éppenséggel arra irányult, hogy minél mélyebben gázoljon bele az iszonyatba. A fürtelem lett most a kéjes kiút. Elmerülni végleg ebben a kátrányszí-

nű hajzatban, beletemetkezni keble konyhaszagú halmai közé, eltűnni hetek óta takarítatlan lakása pormacskás förtelmében – ez hevítette a Wolfgang-bőrbe bújt Robert vágyát. Ugyan ki keresne, ha végleg letanyáznék Olga zongorájának lába között? Georg? Charlotte? Charlotte a telefont bámulta, amikor ma reggel eljöttem. Ült fegyelmezett iskoláslány-térddel. Valami Guillaume-ra várakozott. Milyen izgatott lesz a hangja, ha majd a kagylóba beleszól.

E képzelődések nem a semmibe futottak, hiszen közben is telt az idő, a japán lekopott, helyén gyér szakállas, szemüveges férfi ült, középkorú, nyugodt kezű; Robert úgy képzelte, valami vonósnegyesben játszik. Mintha korábban látta volna a Volksparkban. Annyi valószínű, hogy most éppen egy partitúrát tanulmányozott, nem jegyzetelt. Közben Robert, Wolfgang sürgető kívánságára, megváltoztatta az időjárást, az esővíz ripszropsz („unplötzlich”) visszaszivárgott a zsírfelhőkbe, kibukkant a napocska – Robert úgy látta, jelentősen kisebb, mint tavaly ilyenkor –, színek tűntek elő, vagyis a fény tettei. Az utcai járókelők elmosolyodtak – apám nem volt köztük –; néhányan fölnéztek az égre, de nem valószínű, hogy észrevették a bejzliablakból őket vizslató Robertet, aki most megszeppenve pillantotta meg az utcán kellemesen andalgó Hilariát. Robert régen látta Editha Bécsben tanuló lányát, de klasszikus fényű homlokáról azonnal fölismerte. (*Die Göttin der Vernunft.*) Friedrich nem mutatkozott. Ami nem csoda: úgy hírlett, Hilaria apácának készül. Vagy valami szektatagnak. Azt állította magáról, hogy különös kapcsolatban áll az égitestekkel. Vagy a naprendszerrel; már nem emlékszem pontosan. Mint minden mélyen szellemi lény, mondja nagyjából Hilaria, ő egyre távolodik naprendszerünkötől, míg a testi lények közelednek hozzá. E rajongás talán válasz az Editha-fetregésekre? – kérdezi magában Robert. Nem, ez nem elegendő indok; Robert ennél többre tartotta a lányt. Magsajnálja hirtelen. Milyen csalódott lesz, ha majd szembetalálkozik a galambszaros udvara mélyén reszkető Istennel, képzelgett Robert. És feltehetően így képzelem én is.

Felröhögött. A szemben ülő vonósnegyestag futólag belepillantott barátunk arcába. Találkozott a tekintetük. Noha a legkevésbé sem hangolókvintben. Később majd megint összetalálkoznak. Hogy hol, azt már eldöntöttem, de csak a fináléban képzelem el szemléletesebben.

Kint egyre barátságosabb illatokkal telt meg a lég, és ez így volt jó, Wolfgangnak ugyanis derűs, napsütéses időre volt szüksége; kellemes andalgásban akarta hazavonszolni az immár félrészeg Olgát, nem táskás felhők alatt, permetesőben. (Taxira már nem futja.) Ám legyen jó ideje Wolfgangnak; kedvére tehetek: az időjárás bizonyos mértékben az én akaratomtól függ. Boruljon ismét kéklő harang a városra, piruettezenek a léha menüettek. Hadd dőljön a giccsittas hársfaillat. Induljunk. Induljunk el te meg én. Noha félrészeg vagyok magam is.

Wolfgang jól sejtette, a zongoratanárnő valóban a közelben lakott. Mindamellet Robertnek most, az utcai sétatántorgás alatt nyílt rá lehetősége, hogy elgondolja feleségének és Marina férjének a találkozását az egyik félelegáns belvárosi szállodában. (Azt a képességet, hogy olyasvalamire emlékezzünk, amit nem ismerhattünk meg közvetlenül, képzelőerőnek nevezzük – írja valahol a Filozófus.)

Guillaume, vagyis Jean-Paul a hallban virágcsokorral fogadja a választékos visszafogottsággal öltözött Charlottét, aki hosszú, sötétlila szoknyát visel és fekete kasmírpuólóvert. Robert úgy képzei, és ehhez csatlakozom magam is, hogy az asszony nagy gonddal választotta meg fehérneműjét. (Szerintem Marina kapcsolta be a melltartóját. Ebben majdnem biztos vagyok. Valószínűleg ő is választotta ki, mégpedig azt, amit Charlotte tán hat éve kapott tőlem, de csak egyszer volt rajta; egy születésnapra vásá-

rolt félkosaras, hínárzöld csábtartót vett elő a szekrényből az orosz nócike.) És nem harisnyanadrágot húzott fel, hanem természetesen harisnyakötővel ajzotta föl fekete harisnyáját, én magam sem képzelhetem máshogy. De ahhoz már nincs erőm, hogy kisanadrágját is elképzeljem. A hallban Guillaume virágcsokorral fogadja a német asszonyt; koktélokat rendel a bárpultnál. Charlotte engedelmes iskoláslány-térddel ül a magas széken; valami film ez, gondolja; zavarja kissé a Marina által megszabott jelmeze. Legalábbis ezt mesélte évekkel később Geornak. („Valami szánalmas maskarának képzeltem magam.”) Jean-Paul elárasztja bókokkal, a Tricinium szerinte szárnyas ol-tár, az oldalt álló két nőalak szárnyként emeli Charlottét, aki madonna és *salve regina* – ha jól képelem, ilyesmiket mond. Délután próba, gondolja Robert felesége, essünk túl ezen. Ekkor hirtelen, nem is képzelhetem másként, megkívánja a hevesen udvarló, voltaképpen roppantul vonzó Jean-Pault. Úgy dönt, mégis szobára megy vele. (Bizonyára Robert is ezt akarja.) Noha teste régóta csak anatómiai ábra, nem adja át magát ösztöneinek; azt akarja, hogy ő maradjon a helyzet ura. Ezért egy hirtelen mentőötlettel megfordítja a jelenet irányát, úgy képzeli, Guillaume amolyan *call boy*, bérelt amorózó, akit ő, Charlotte rendelt ide telefonon egy vad kaland reményében. Megpaskolja a férfi arcát. Mennyire lenézi most a buzgólkodó bájgúnárt, mennyire megveti Guillaume sündörgő arcát. Még a füle is eláll az alázattól. A feleségem kihúzza egy szálat a csokorból, a félig kifeslett rózsabimbóval megütögeti Guillaume szemhéját. Charlotte úgy képzeli, ez elég megvető gesztus. Megfizetlek, gondolja a német asszony, de teljesítsd minden kívánságomat. És Charlotte, az úrnő, ha jól gondolom, valóban kifogyhatatlan volt a buja ötletekben, miután magukra csukták a szállodai szoba ajtaját. Hogy miket kért egészen pontosan, hogy mikre kényszerítette a férfit, mi mindent parancsolt neki, azt inkább nem képelem el. Guillaume szorongva követte a nemes német asszony parancsait, kiesett a szerepéből. Charlotte leigázta Guillaume-ot, aki fejvesztve menekült; így esett, hogy Jean-Paul magára maradt. „Nevetséges volt”, mesélte Geornak évekkel az események után Charlotte.

Robert odulakásra számított, pormacskákkal, szörnyszülött emléküvegekkel a szekrénytetőn, félig kievett konzervdobozokkal, morzsapettyes tejfölfoltokkal a konyhasztalon. Tisztaság uralkodott a második emeleti lakásban; rend, mondhatni. Csak a mindent elborító cédulák, azok vallottak Olgára. Már a csengőnél is fityegett egy: „Kéretik erősen nyomni!” Aztán jöttek az ajtók, a falak: „Óvatosan nyomd le a kilincset!”, „Ha ablakot nyitsz, ezt csukd be!” – és még egyebek, Olga helyesírásmentes, határozott vonásaival, különféle színű tollakkal, vörössel, zölddel, kékkel. Némely felirat magyarul szólt, némelyik két nyelven. És ekkor vette észre Robert, hogy Wolfgang, teljesen váratlanul, az ajtón kívül rekedt, ő már nem lépett be ebbe a lakásba. Robert utánakapott, hogy berántsa az ajtó mögé, de mindhiába („umsonst”), megköltött szellem-társa fölemelkedett és elszállt valahová, túl a házlépcsőn, túl a Volksgartenen, túl a bejzliken, túl a valcerekén, túl a Dunán; elfoszlott valahol a városra boruló kék harang peremén. Nem maradt más belőle, csak némi izzadságszag Robert hónaljában. Barátunk egyedül maradt. Ezt, úgy képelem, Olga is észrevette, mert a következőt mondta: „Dobd le magad, de óvatosan, hozok valami piát.”

Olga ezt a mondatot magyarul mondta. Teljesen gátlástalanul, gondolta Robert. Tökéletesen fesztelenül törölte az arcomba ezt a magyar mondatot. Vége Olga elővigyázatosságának, gondolta szorongva barátunk, magyarul beszél; az inkognitós, németes Olga leleplezte a menekülő Wolfgangot, rájött, hogy Robert immár egyedül van. Vége az inkognitónak, gondolja most Robert egy bizonytalan fotelban kuporogva, mely támláján ezt a magyar–német feliratot viseli: „Óvatosan! Kijár a karfám!” Robert

óvatosan ült, óvatosan gondolkodott. Végem van, gondolta elővigyázatosan. Olga egyetlen mondatlalt elbánt Roberttel. Cigaretta után kutatott. De elfogyott a cigaretta; csak gyógyszeres kapszulák zörögtek a zsebpiszokban fürdő zakózségekben. Olga legyűr, gondolja Robert, és körülnéz a lakásban. Persze a zongorát pillantja meg legelőször; hogyan is lehetne másként, gondolom én, hiszen a hölgyszónátákat többnyire zongorára írják. A zongora nem fekete. Olga nyitott zongorája barna, mégpedig zongorabarna, vagyis mókusszínű, valamint nincs rajta cédula, gondolja Robert, és máris kibámul az ablakon. Nem sok a látnivaló, olyannyira kevés, hogy semmi kedvem most elképzelni. Tekintete a másik ajtó felé siklik, valószínűleg az vezet a hálószobába. Két egymásba nyíló szoba, ennyi a lakás, lehet még egy cselédszoba is valahol; ha otthon van, nyilván ott fetreng Olga fia a barátnőjével. De most nincs itthon. Madárszó kapirgál bele Robert füljáraiba, de ez nem beszélő csodamadár, csak a zongoratanárnó papagája karattyol a hálószobában: „Pa... Pa... Pa... Papageno!”

„El kell tűnnöm”, gondolja barátunk, akit Wolfgang nélkül elönt az undor és a vakrémület. „Ráadásul elfogyott a cigarettám.” (A szállodában Jean-Paul, akit Marina Guillaume-nak keresztelt, valószínűleg most gyűjt rá a szeretkezés után oly kéjes első cigarettára. Rágyűjt, mint egy filmben, miután megbaszta a feleségemet. Marina komplotta célba ért. Mindenki jól járt. Charlotte is? Most nyilván Robertre gondol, aligha képzelhetem másként. És föltehetően így képzelet Robert is. Aztán a Guillaume-nak nevezett Jean-Paul föláll, kimegy a szobából, eltűnik egy ajtó mögött. Kisvártatva hallani, ahogy a bőséges húgysugár dübörögve belezúdul a kagylóba. Charlotte lassú arccal ül a takaró alatt. Szeme nedvesen fénylik. Robert nem akar több könnyet, ezért óvatosan visszacsorgatja felesége könnyzacskójába a túlsordulni kész sós vizet. Hamarosan próba.)

Rám gondol Charlotte, képeleg most Robert, de hirtelen eltűnnek a szállodai képek, Olga lép a szobába, bizonytalan baljában tálca billeg, valami olasz *vino da tavola*. Vörös, úgy képelem. Van ott egy kis vodka is; az üvegcese harmatos. És még mást is elképelem: Olga átöltözött, sötétkék, rózsaszín rózsákkal díszített selyemköntöst visel, alatta nyilván meztelen. Nem, nem teljesen meztelen; apró, fekete nadrágocskáját magán tartotta. A nadrágocska selyme közepén furcsán kidudorodik. Basznivalóként billeg át a szobán, Wolfgang bizonyára így mondaná. De Robert mást gondol, Olga vonszolt, kissé szétterpesztett lábú járása nem vággyal, hanem riadalommal tölti el, ő – Wolfgang szokása után – képtelenségnek tartja, hogy magáévá tegye ezt a rózsás köntösű zongoratanárnót. De hogyan szokhatnék meg én? – ez most Robert legégetőbb gondja. Cigarettagondját Olga már megoldotta, az ital mellé egy csomag Gitanes-t is odarakott a tálcára.

Belátni a combja közé, gondolja Robert, de ez inkább zavarba hozza. Fölhajt egy pohárka vodkát – bátorításként, mert nem hiszi, hogy félrészegen képes lenne magáévá tenni e görcskezü zongoratanárnót. Ül – cigarettázva és kétségbeesetten. Nem sérthetem meg ezt a nyomorultat; mindenképpen kedvére kell tennem. Hirtelen nedveséget érez a combja közt, azt látja, hogy Olga ott kuporog előtte, fejét az ölembe hajtja, bőven ömlő könnyei elárasztják térdemet, nadrágomat. Könnyek, megint könnyek, gondolja Robert. Megsimogatja a zongoratanárnó fejét, a haj tapintása furcsán érdes, kissé halott, túl merevek a szálak. Áttér a görcsösen megránduló vállra, nyakra, paszolgatja, nyugtatgatja ezt a kivert korcsként vacogó testet. Olga fölne, könnyben úszó orral fölne Robertjére; akárha megváltója lennék, szemében – túlvilági? transzcendens? félkegyelmű? – elragadtatás. „Te olyan jó vagy”, suttogja magyarul a férfi arcába, „rögtön tudtam, amikor megláttalak, már a padon tudtam, tudtam, hogy te is ma-

gyar vagy, ahogy rám néztél, neked jóságos a szemed, gyönyörűen beszédes a szemed, te nem azt akarod, amit a többiek, te teljesen más vagy, te olyan rendes vagy, okos vagy, szép a homlokod, tudom, hogy te jó vagy. Engem folyton megaláznak, gyötörnek, a fiam megver, leköp, te biztosan nem akarsz semmi rosszat, benned megbízom, te is magyar vagy, nem mész el, ugye, nem hagysz itt, ígérd meg, hogy nem hagysz el, pokoli ez a lakás, ha egyedül vagyok benne, gyakorolni nem tudok, minek is, a fiam nem jön ide, vagy ha igen, akkor abban nincs köszönet, olyan hangosak a cigány kurvájával, vihognak, lihegnek, szándékosan nyitva hagyják az ajtót, félek egyedül, ne hagyj el, drágám, kedvesem, te olyan jó vagy, maradj velem...” Előredől, köpenye szétnyílik, a combja közt valami furcsa dudorodás a vöröses szőrbozótban; Robert meglátja hetyke keblét, vöröslő bimbóját, sima hasát, sűgőlyukívű seggét – voltaképpen nagyon ágyba való most ez az Olga, de Robert csak félelmet érez. (Hamarosan próba.) És persze szálnalmat is. Tennem kell valamit. Meg kell próbálnom. Fölállt, Olga hóna alá nyúlt, és odakormányozta a hálószoabaajtóhoz: „Vigázva nyomd le a kilincset!”

Amint megpillantotta a belépő Robertet, a papagáj kiterjesztett szárnyakkal egyenesedett föl címerállatnyira nőtt játék hintáján. Forró levegőnyaláb sistergett elő arccoskájából. Nekiugrott a kalickája rácsának; kisebesedett csőrével tépte, koloratúrásan marcangolta a vékony fémrudacsákat. Óriási saskarmokat növesztett, tollát fölfújta, nyaka pulzált és duzzadozott. Rettentő, ráadásul magyar operaszájálás zúdult most Robert arcába: „Ha, akkor! Charlotte, sárlott-e? Editha, perdita! Marina, vad pina! Valljon színt, tisztelt úr! Nevem nem tudja senki sem. Ha, akkor. Ha, akkor.” Robert fölkapta az egyik széken heverő vastag gyapjúkendőt, és ráborította a kalitkára. De egy ideig még így is tisztán elképzelte a rikoltozást: „Kacagj, bajazzó! Ez a világ mily furcsa, lám mind bolond az ember! Nevem nem tudja senki sem. Egy tűzrőlpattant lányka. Cigánylányt úgy szeress, ne könnyet ejts, légy akaratos, büszke, vad!” Apám lett volna e fölháborodott kétlábú tollas állat? Apám sűgőpéldányai üvöltöztek volna e bohóctollas madárka képében? Noha szokatlan volt a helyzet, Robert ezt mégsem tartotta valószínűnek.

Olga az ágy felé mozdult, részegségében alig látott, rázuhant a heverőre, valahogy magára birkózta a takarót. A kétszemélyes díványon a következő cédula fityegett: „Csak lassan a testtel...” Olga hanyatt fordul, szája kinyílik, vékony nyálerecske nedvesíti fogait. Alszik, képezem elégedetten. Ekkor Robert odarántott egy széket, célba vette Olgája festett lábkörmét, és oda, a nemrég még oly beszédes karomnak mondja el magyarul az ebbe a jelenetbe megfelelőnek képzelt zárómonológját:

„Kora reggel indultunk; nyitott platójú teherautó várt a Margit hídnál. Gyenge nap sütött, kellemes szellőcske csiklandozta arcunkon a borostát. Eleinte nagyokat hallgatunk; apám gondterheltnak látszott, kalapját mélyen a szemébe húzta, szeretett volna minél előbb kijutni a városból, szerintem minden pillanatban azt várta, hogy fölkapaskodik mellének egyik kielégítetlen hitelezője. Erősen izzadt, hiszen magára öltötte mindhárom még jó állapotban megmaradt pulóverét, valamint újonnan – persze hitelbe – csináltatott teveszőr kabátját. De csak kétszer álltunk meg a városban, és csupa ismeretlen vackolódt le mellénk. Mindenki maga elé bámult komoran. Apám egyre nagyhangúbb, mondhatni pöffeszkedőbb lett. Végignézve az elhagyatott országuúton, nyilván úgy érezte, sikerült felültetnie az egész világot. Imperátori kézmozdulatokkal gyűjtött rá az Operaházzal szemközti üzletből származó remek szivarra; ha jól tudom, apám szabadjegyekkel fizetett a wagneriánus trafikosnak. Elegáns volt most apám, arszlánosra nyújtotta magát a szalmás padlójú teherautón; minden percben azt vártam, kihúzza magát, fúj néhány füstkarikát, és megkontrázza az összes eddigi par-

tit. Útitársaink gyűlölködve nézték. Én kerültem a tekintetét. Itt peckeskedett velem szemben ez a nagyszájú kártyavitéz, ez az elfuserált baritonból lett operaházi sűgő, ez a passzionátus adós, életem egyetlen tanúja. Persze eszembe jutott anyám, a hivatásos öngyilkos, a bohém büfésnő, apám utolsó áldozata. Vagy én leszek a következő?”

(Olga megmozdult, ajkán fényes álomtajték. Lába szétcsúszik, belátni combja közé. Mintha valami duzzadna a kismadrágja alatt. Nem érdekel, be kell fejeznem monológomat. A papagáj a lepel alatt hallgat.)

„Késő délután érkezünk meg valami faluba. Már a határ mentén jártunk. Leszállunk, a csapat gyalog indult tovább. Apám félrehúzott, azt mondta, mi külön megyünk, *nem közösködünk ezzel a prolibagázssal*. Bekopogott egy házba, pénzt vett elő, szalonnát vásárolt, némi bort. A pénzre olvadó paraszt botcsinálta pincérként előzékenykedett apámmal: tiszta terítéket rakott a konyhaasztalra, felesége megsütött pár tojást. Mi tagadás, apámban volt némi arslános könnyedség ezekben a pillanatokban. Csodáltam, hogy még ebben az elsüllyedt faluban is képes vendéglátós hangulatot teremteni maga köré. *Mi muzsikusz lelkek, mi bohém fiúk*, ezt dúdolgatta maga elé. Csodáltam. Gyűlöltem.

Sötétben indultunk, a paraszt elmagyarázta az utat. Homályban, ködös nyálkában botorkáltunk előre, de azért egyre közelebb jutottunk a célhoz. Várjuk ki a végét. Cse-nevész erdőfoltba jutottunk, távolabb fények látszottak, talán Ausztria. Holnaptól németül beszélek, gondoltam. Holnaptól végre szabadon mozoghatok. Holnaptól végre egyedül lehetek. Holnaptól végre nem felügyel senki. Holnaptól nincs több áldozat. Holnaptól valóban új élet kezdődik. Apám megbotlott egy kiálló gyökérben. Nagyt esett, talán kifecamította a lábát. Fölállni nem tudott. Nyögött. A távolban lövés dördült. Lövések ropogtak valahol messze. Aztán csönd. Apám felnyögött. Lövés dördült ismét. Ezúttal az én kezemben sült el valami. Egy revolver. Apám hátizsákjából ugrott a markomba. Közvetlenül az út előtt vette, *mit lehessen tudni*. Nem emlékszem, hova lőttem. A fejébe lőttem. (*Freikugeln.*) A halántékába. Valahova a fejébe. Nem tudom.

Aztán elszívtam még egy cigarettát a halott mellett. Feltéptem a zakója bélését, magamhoz vettem az utolsó perzsaszőnyegek közül meg a zongorából összekapart háromszázötven dollárt.”

Olga most fölnéz, szemében ismét ott a túlvilági elragadtatás, tébolyosan néz Robertjére, és egyre csak darál: „Te olyan jó vagy, te kedves vagy, nem olyan, mint a többi, vigasztalj meg, drágám...” Robert odafekszik mellé, megsimogatja, próbálja leküzdeni undorát, félelmét. Hirtelen benépesül a szoba, mind Robertet vizslatják a látogatók; odahajolnak a párocska fölé, kandi szemmel lesik, barátunk mire megy ezzel a jelenettel. Olga vadul átöleli, Robert alig tud kitérni vinersniclis csókjai elől. „Ne hagyj el, kérlek.” A zongoratanárnő széttárja lábát, Robert az őt figyelő szemek keresztüztében alázatosan a combok közé nyúl, ám ekkor valami meglepően kemény kidudorodásba ütközik a keze; Olga kéjesen hátára fordul, benyúl a lába közé, és egy cuppanós hang kíséretében („a pina dalol”, dúdolja Robert fejében egy hang) egy nedvesen fénylő banánt húz elő hüvelyéből. „Olyan jó érezni, ne haragudj, gyakran megyek így az utcára, gyere, simogass meg, olyan édesen sajog, gyere, legyél még jó...” Robert felkiált, föltérdel az ágyon, vadul megrázza Olgát, aztán a lihegő nő fejéhez nyúl, a hajánál fogva megragadja, ám ekkor a kátrányhajzat félrecsúszik, oldalra siklik, leválik a fejbőrrel, ott ragad Robert kezében, és barátunk az ágy peremébe csimpaszködő, a nevetéstől a térdüket csapkodó látogatóktól körülvéve könnybe lábadt szemmel ismeri fel, hogy Olga parókat visel.

(Folytatása következik.)